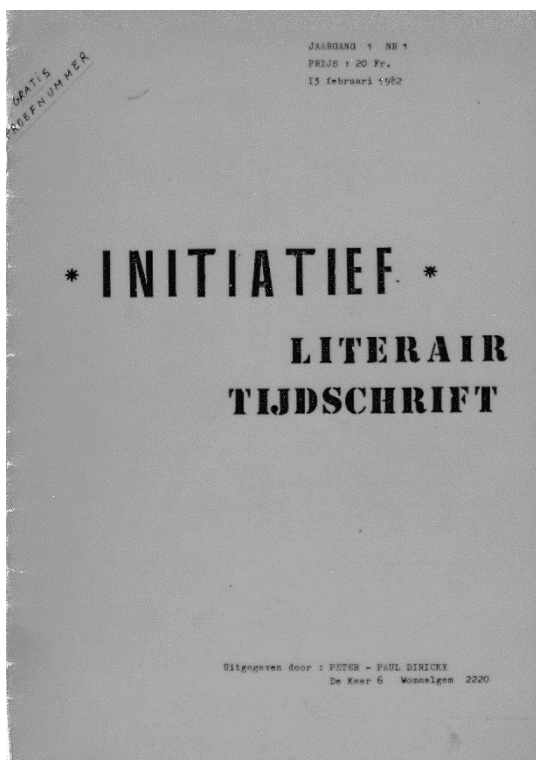

Zonder dwarsliggers kan de trein niet rijden...

door Hubert Van Eygen

(deel 1 van 2)

Weirdo's Nummer 1 van Jaargang 1

Als je de geschiedenis van **Weirdo's** wilt vertellen, dan moet je eigenlijk ook een ruimere kijk geven op het 'literaire tijdschriftenwereldje' van de jaren '80 uit de vorige eeuw (wat in het kader van deze bijdrage jammer genoeg niet kan). In dit tijdperk van *social media*, blogs en digitale tijdschriften kan je je bijna niet meer voorstellen dat er toen een groot aantal papieren literaire tijdschriften (toch een 35-tal Vlaamse, meestal enkel bijeengehouden met nietjes, dixit Hugo Brems) bestonden waarin je als beginnend schrijver je ei kon leggen en waarin de medewerkers/redacteuren met grote vlijt het werk van de medestanders bejubelden en dat van de tegenstanders afkraakten...

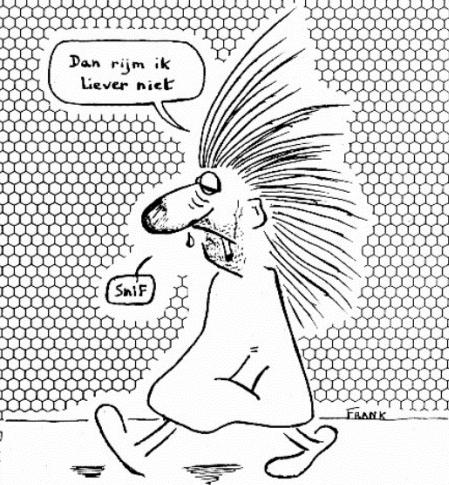
Als je inzicht wil krijgen in die voortdurende 'strijd' tussen allerlei kleine en grote tijdschriftjes, dan moet je zeker eens de jaarboeken van de **Bibliografie van literaire tijdschriften in Vlaanderen en Nederland** van de betreunde Hilda Van Assche (later samen met Richard Baeyens) doorbladeren. Vanaf 1969 verscheen ieder jaar een overzicht van alle bijdragen die in de belangrijkste (en minder belangrijke...) literaire tijdschriften in Vlaanderen en Nederland verschenen. Die jaarboeken kan je ook digitaal raadplegen via https://www.dbnl.org/tekst/roem001bibl00_01/. Maar toen de subsidies opdroogden verdwenen ze vanaf 2001... Gelukkig werd dit titanenwerk voor de meeste tijdschriften weer opgenomen door <https://bltnv.kb.nl> vanaf 2001 tot 2008. Een aantal tijdschriften werden nog verder geëxcerpeerd tot 2018 (onder anderen **Deus ex Machina**, **Dietsche Warande & Belfort**, **NY** en **Poëziekrant**).

Daarnaast had je in het begin van de jaren '80 de naweeën van de neoromantiek en het neorealisme (met poëziepauze Herman De Coninck (1944-1997) én het **Nieuw Wereldtijdschrift**) en de tweespalt tussen de meer traditionele vertellers/dichters en de aanstormende postmodernistische (zogenaamde) vernieuwers. Realistische literatuur versus academische literatuur, heb ik het altijd genoemd...

En net op dat kruispunt van die uitdagingen ging ik in 1979 Germaanse filologie studeren aan de KU Leuven. Daar leerde ik allerlei *weetjes* over de Nederlandstalige literatuur maar over literaire tijdschriften werd er met geen woord gerept. Enkel door zelf te zoeken in de rijke bibliotheek van Wijsbegeerte en Letteren kwam ik er als student achter dat er heel veel mensen bezig waren met tijdschriftjes uitgeven waarin onze literatuur - zogezegd - voortdurend veranderd werd... Mijn interesse was gewekt!

Als het leven een gedicht is...

Frank Moyaert
Hubert Van Eygen

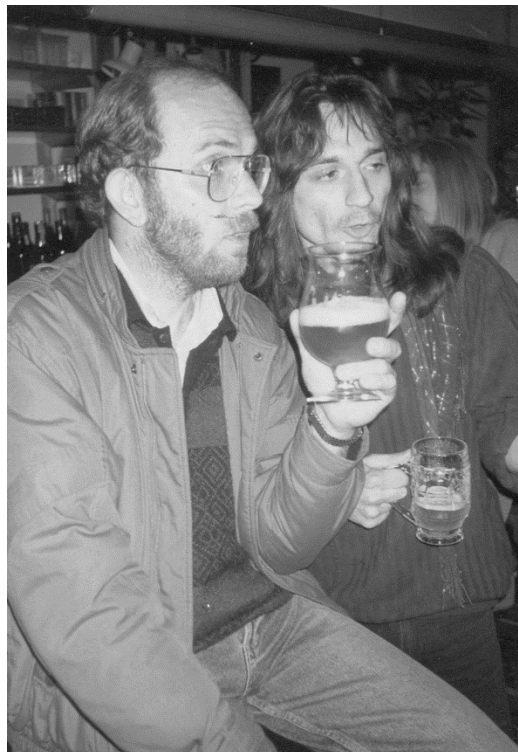
Uitgeverij NADA

De Germaantje 1

12de Jaargang 1979 - 1980 Prijs : 20,- fr

M.M. Bernadet Hillewaert p/a Bl. Inkomststr. 11
3000 Leuven

Weirdo's
Hubert en Frank

Het begon bij 't Germaantje en Initiatief

Al in m'n eerste jaar Germaanse was ik redacteur van '**t Germaantje**, het ledenblad van Germania. Daarin publiceerde ik mijn eerste aarzelende gedichten en andere gewrochten waaraan ik nu liever niet meer herinnerd wordt... Daar kwam ik ook in contact met andere germanisten zoals Dirk Tits (1961-2018) en Peter-Paul Dirickx die ook gebeten waren door de tijdschriftenmicrobe.

Peter-Paul Dirickx (die het na één jaar Germaanse voor bekeken hield), startte in Wommelgem met een literair tijdschriftje en ik kon niet anders dan op die kar te springen. In 1982 publiceerde hij het eerste nummer van het literair tijdschrift **Initiatief** dat uiteindelijk bleef verschijnen tot 1989. Het tijdschrift bood een uitlaatklep aan jonge auteurs die weer wilden *vertellen* en die *literatuur is amusement* als motto voerden, in tegenstelling tot de generatie schrijvers die in het begin van de jaren tachtig furore maakten met academische postmodernistische literatuur.

De redactie bestond in de beginjaren naast Peter-Paul Dirickx vooral uit mensen die aan de KU Leuven Germaanse filologie studeerden, zoals Jo Claes, Frits Crombez, Gert De Borger, Chris Derdeyn, Leo Jansegers, Dirk Tits, Cis Van Maris en ikzelf. Maar al snel trok het tijdschrift ook veelbelovende schrijvers aan zoals Patrick Bernauw, Guy Didelez en Dirk Biddeloo. In de laatste jaren van zijn bestaan kwamen er o.a. Jan Bauwens, Guido Eekhaut, Ludo Noens, Dirk Roctus, Joris Tulkens en Ivo Van Orshoven bij.

De Nieuwe Tachtigers

In 1986 stelde ik in opdracht van **Initiatief** het speciale poëzienummer **De Nieuwe Tachtigers**, samen met bijdragen van 25 jonge dichters, onder wie Frank Albers, Johan Anthonis, Patrick Bernauw, Hans De Greve, Alain Delmotte, Paul Demets, Bernard Dewulf, Erik Heyman, Tom Lanoye, Frank Pollet, Dirk Roctus, Peter Verhelst en Rik Wouters.

Het was bedoeld als reactie op de postmodernistische beweging (en achteraf gezien ook een bevestiging ervan) die toen furore maakte, mede via het rivaliserende tijdschrift **R.I.P.** (waarvan maar vier nummers verschenen in 1982-1983) van Marc Eelen, Erik Spinoy en Dirk Van Bastelaere. Hun reactie liet niet lang op zich wachten: in 1987 verscheen **Twist met ons** met werk van Dirk Van Bastelaere, Bernard Dewulf, Charles Ducal en Erik Spinoy (met een voorwoord van Benno Barnard) bij uitgeverij Den Gulden Engel.

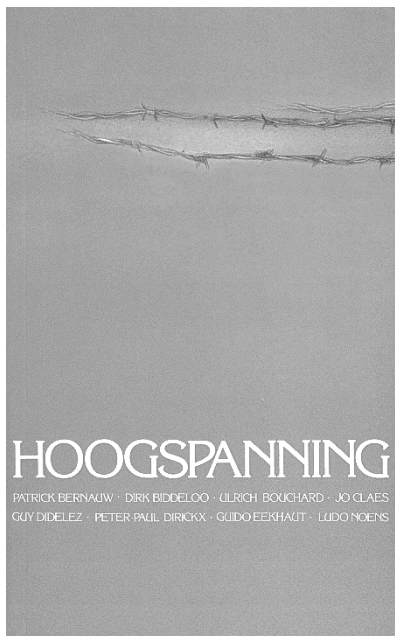
In 1986 publiceerden een aantal **Initiatief**-redactieleden en -medewerkers (Patrick Bernauw, Dirk Biddeloo, Ulrich Bouchard, Jo Claes, Guy Didelez, Peter-Paul Dirickx, Guido Eekhaut en Ludo Noens) bij Davidsfonds de ophefmakende verhalenbundel **Hoogspanning**. Op de achterflap wordt het boek als volgt voorgesteld: *Acht jonge Vlaamse auteurs schreven acht boeiende verhalen. In de inleiding stellen zij vast dat fantasie, spanning, zelfs humor vaak afwezig zijn in de literatuur van vandaag. Tegen de tendens om boeiend proza de vergeethoek in te duwen, zetten zij zich af met deze bundel spannende en mysterieuze verhalen. De nieuwe generatie.*

Als postmodernistische tegenhanger publiceerde Kritik in hetzelfde jaar de verhalenbundel **Mooie Jonge Goden**, met bijdragen van Frank Albers, Herman Brusselmans, Frans Denissen, Joris Denoo, Rudi Hermans, Stefan Hertmans, Guido van Heulendonck, Bob van Laerhoven, Jan Lampo, Tom Lanoye, Marc Mijlemans, Wim Neetens en Johnny van Tegenbos.

De strijd tussen *vertellen* en *literaturen* kreeg zijn hoogtepunt met de publicatie van het speciale boekenbeursnummer van **Initiatief**, onder de titel **Vieze oude mannetjes** (1987), met erotische verhalen van Jan Bauwens, Dirk Biddeloo, Jo Claes, Peter-Paul Dirickx, Guido Eekhaut, Ludo Noens en Joris Tulkens. De man die op de voorpagina van dit nummer zijn vieze regenjas open deed was ik...

Het tijdschrift werd in de periode 1986-1987 uitgegeven door uitgeverij Clumzy. In de laatste jaren van zijn bestaan gaf het tijdschrift verschillende opmerkelijke speciale

nummers uit, zoals *Grensincidenten, een multimediaal project* (nummer 33, 1987), waarin muziek, beeldende kunst en poëzie gecombineerd werden, het recensienummer *Beursberichten* (nummer 37, 1988) en *Spraakwater* (nummer 38, 1989), met interviews met onder andere Jan Lampo, Dirk Roctus, Ludo Abicht en Bob Van Laerhoven. Met nummer 39 (verschenen in juli 1989) viel het doek voor dit opmerkelijke jongerentijdschrift... Tot op het einde bleef ik redacteur (en lay-outer) van **Initiatief** ondanks het feit dat ik toen zelf al mijn eigen tijdschrift uitgaf. In beide tijdschriften verschenen in de periode 1987-1989 regelmatig wederzijdse lofbetuigingen...

Ontstaan van *Weirdo's* ergens tussen realisme en academisme

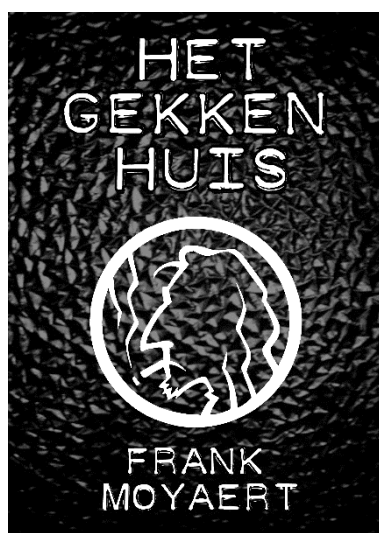
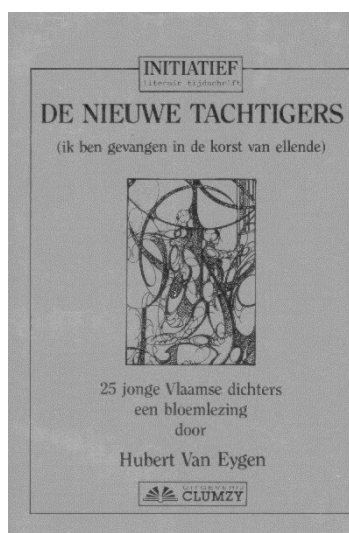
In deze context moet je het ontstaan van het tijdschrift **Weirdo's** situeren. Bij het samenstellen van de bloemlezing **De Nieuwe Tachtigers** werd ik me immers meer en meer bewust van het feit dat er naast die *realistische* en *academische* literatuur nog een derde soort bestond die véél te weinig aandacht kreeg, namelijk *de sociaal geëngageerde literatuur*. Het feit dat ik toen in Leuven als gewetensbezwaarde persverantwoordelijke was van *Amnesty International Vlaanderen* speelde uiteraard ook een rol.

In deze bloemlezing schreef ik mijn 'prille poëzieopvatting' neer: *Poëzie is een zo geconcentreerd mogelijke vorm van communicatie ter loutering van de lezer. Poëzie is het uitschrijven van onmiddellijk ervaren met de hoop het cultureel gekonditioneerd symbool – dat ons allemaal gevangen houdt – een voetje te lichten. Poëzie is het uitschrijven van het belachelijke, het wrede, het afgrijselijke van onze samenleving. Poëzie is de ijdele hoop koesteren dat een publiek zal struikelen en heel hard zal vallen over het belachelijke, druiperige en harde van je woorden. Poëzie moet doen lachen en/of huilen, moet wellustig in het kruis tasten (het goede dan). Poëzie is het middel, ogen openen het enige doel!* Achteraf bekeken is dit het programma dat al die jaren het doel van **Weirdo's** is geweest!

Frank Moyaert

Enkele maanden vóór de voorstelling van de bloemlezing **De Nieuwe Tachtigers** in De Blauwe Schuit te Leuven, op 13 december 1986, kwam een zekere Frank Moyaert uit Boortmeerbeek het verhaal binnengestapt. Hij was net als ik pas als gewetensbezwaarde tewerkgesteld bij *Amnesty International Vlaanderen* aan de Ruelensvest te Leuven. Hij was dé personificatie van de marge van onze samenleving. Hij had de wereld van alle kanten bekeken, vooral van de onderkant én de zijkant (en liefst vanuit de riool). Hij had er - naar verluidt - net op enkele maanden tijd zijn hele erfenis doorgejaagd aan drank en drugs... Ook in hem sluimerde de gedachte om de wereld te geven waarop hij recht had: een blad dat geen blad voor de mond nam én dat vooral de marge van onze samenleving een stem zou geven!

Het eerste nummer kreeg gestalte in een Leuvense café/eethuis (de naam is verdwenen in de nevel der tijden...) in de buurt van Alma 2 aan de Parkstraat te Leuven waar Frank en ik iedere week naar de stripclub Gobelijn gingen (strip zoals in strips lezen en niet zoals in uitkleden...). Daar werd ook de titel geboren. Zowel Frank als ik hadden op hetzelfde moment gedroomd over *weirdo's* en lanceerden op dezelfde avond deze naam. Misschien heeft in het ontstaan van de naam een artikel meegespeeld dat in die periode verscheen in **Het Nieuwsblad** waarin de komst van de popgroep ZZ Top naar België werd aangekondigd met: *Ha, daar komen de weirdo's*. Dit artikel werd uiteraard dankbaar gebruikt in de eerste uitgave.

Frank Moyaert

Op 13 december 1986 werd – zoals al vermeld - **De Nieuwe Tachtigers** voorgesteld in De Blauwe Schuit aan de Vismarkt te Leuven. Daarbij interviewde ik voor een volle zaal een aantal dichters uit de bloemlezing, namelijk Patrick Bernauw, Alain Delmotte, Luc Fierens, Erik Heyman, Marius-Walter, Frank Pollet, Dirk Rochtus, Dirk Tits en Peter Verhelst.

Op het moment dat **De Nieuwe Tachtigers** werd voorgesteld, werd aan de ingang van de zaal op een boekenstand van **Initiatief** en andere bevriende tijdschriften ook het eerste nummer van een nieuw literair tijdschrift te koop aangeboden,

namelijk **Weirdo's**, (met een eerste oplage van maar liefst 25 exemplaren!). Het eerste nummer was slechts 20 bladzijden dik, werd gekopieerd in een copycenter aan de Vismarkt te Leuven en bevatte bijdragen van Frank Moyaert, Hubert Van Eygen, Johan Anthonis, Erik Slaets, Christel Willocks en Kris Van Eygen. Het redactiesecretariaat van het blad was gevestigd bij Veerle Leyssens, de toenmalige vriendin van Frank Moyaert. De zogenaamde redactie bestond uit Veerle Leyssens, Frank Moyaert en Hubert Van Eygen. Maar zoals later zou blijken heeft **Weirdo's** eigenlijk nooit een échte redactie gehad...Niettemin stond op het eerste nummer Frank Moyaert als verantwoordelijke uitgever vermeld, met als adres Bredepleinstraat 142, 2980 Boortmeerbeek (het adres van zijn grootouders...). Dit adres bleef gehandhaafd tot en met nummer 8 (november 1988).

In **Weirdo's** 2 werd een tekst van Rudi van Vlaenderen overgenomen die in **Aida-Newsletter** verscheen, een blad dat zich inzette voor vervolgde kunstenaars en waaraan ik op dat moment meewerkte. In dat stukje steekt de essentie van de hele **Weirdo's**-wereld: *Ik word zo achterdochtig wanneer ik mensen bepaalde kunstwerken hoor veroordelen vanwege een gebrek aan kwaliteit. Dit soort oordeel is zeer persoonlijk, omdat objectieve maatstaven niet bestaan. Daarenboven kan de kunstenaar zich op geen enkele manier verdedigen tegen een dergelijk oordeel: hij wordt volkomen weerloos. Ik ben op mijn hoede voor mensen die beweren kwaliteit te leveren. Vooral als zij neerkijken op datgene wat zij als waardeloos beschouwen (...) Geef het zogenaamde waardeloze een kans. Enkel dan kunnen we spreken van democratie in de kunst.*

In datzelfde nummer doken Jos Geens (gevangene in Leuven Centraal), Johan Anthonis en Ulrich Bouchard (de eeuwige weirdo, ook actief binnen **Initiatief**) voor het eerst op in het tijdschrift. Zij zouden nog lange tijd hun medewerking aan het tijdschrift verlenen. Daarnaast verschenen in de beginjaren bijdragen van vreemde en minder vreemde vogels zoals Johan De Wit, Deen Engels, August Leunis, Jean-Luc Gabriël, Ina Stabergh, Question Mark, Ubbo Derk-Hakholt, Pierre Van Laeken, Luc De Knijf, Arno Kerkhofs, Frank Zonderland, Robert Pools, Edith Oeyen en vele anderen die in de mist der tijden zijn verdwenen...

Op 31 mei 1987 interviewde Lieven De Maeyer (die onlangs haar rijke radiocarrière afsloot) mij voor stadsradio **Sinjaal** in verband met de publicatie van **De Nieuwe Tachtigers** en **Weirdo's**. Een deel van haar interview werd overgenomen in **Weirdo's** 3:

*De laatste jaren zijn er een hele reeks literaire tijdschriften ontstaan die het cachet 'jong' meekregen. Jij bent redacteur van één van die tijdschriften, namelijk **Weirdo's**. Wat betekent dat nu juist: **Weirdo's**?*

Weirdo's slaat eigenlijk op een soort levenshouding. Het houdt alles in wat raar is, alles wat gek of marginaal is. Alle soorten van literatuur en kunst die door de gewone mensen en academische critici wordt beschouwd als waardeloos, nutteloos, als rommel, nemen wij op en dat propageren wij als kunst omdat we van mening zijn dat alle vormen van uiting van de mens het recht hebben om gepubliceerd te worden en gelezen te worden door anderen. Dat kan van alles zijn. We houden er wel een bepaald niveau in. Maar je krijgt soms heel interessante dingen van mensen die totaal niks met literatuur of kunst te maken hebben, die schrijven soms het prachtigste verhaal of gedicht, die maken een heerlijke cartoon. Vaak zijn dat van die heel spontane dingen die je eigenlijk in het academische literaire wereldje van tegenwoordig nog nauwelijks tegenkomt. Daarom hebben we **Weirdo's** ook uit de grond gestampt: om eens iets anders, iets leuks naar voren te brengen.

De waardelozen een kans geven

Al meer dan 35 jaar lang is dit de leidraad geweest voor **Weirdo's**: de zogenaamde waardelozen een kans geven. Heel veel mensen die in het normale circuit, zowel het sociale als het literaire, als waardeloos werden geweerd, kregen bij **Weirdo's** een kans. En vaak waren het ook echt mensen die door de maatschappij in de marge werden gedreven, die letterlijk werden afgeschreven, net als hoofdredacteur Frank Moyaert. Mensen die in psychiatrische inrichtingen zaten, alcoholici, junkies, hoertjes, werklozen, miskende tieners. Ikzelf beschouwde me in die tijd als *salon-weirdo*...

Weirdo's 5 verscheen in november 1987 en werd bijna volledig gevuld met bijdragen van psychiatrische patiënten, onder de titel **Aan de rand van de afgrond**. Mede-oprichter Frank Moyaert werd in die tijd zelf opgenomen in een psychiatrische instelling. Later schreef hij over deze periode de roman **Het gekkenhuis** die in afleveringen verscheen in **Weirdo's** (1991-1995). Tegelijkertijd publiceerden Frank Moyaert en ik bij Nada (van Jan Derboven) te Antwerpen samen de bundel **Als het leven een gedicht is... dan rijm ik liever niet** waarin onze marginale en relativerende poëzieopvatting nog duidelijker naar voren kwam, vooral in Franks gedicht **Rock 'n roll**.

Waar het in die tijd bij de meeste literaire tijdschriften vooral rond lettertjes draaide, stond **Weirdo's** vol met teksten en vooral wrange en recht-voor-de-raapse tekeningen. Mensen zoals Rudi Lanciers, Jan Derboven, Frank Moyaert, Stef Van

Stiphout en Johan Anthonis gaven een eigen gezicht aan **Weirdo's**. Dat eigen gezicht van **Weirdo's** werd vanaf nummer 11 nog duidelijker door het werk van tekenaar Steven de Rie die sinds 1989 huistekenaar van **Weirdo's** is. Hij gaf door zijn strips een grote meerwaarde aan **Weirdo's**, waardoor het zich nog meer kon profileren als 'anders dan de rest' van de literaire tijdschriften.

Langzaam maar zeker kreeg **Weirdo's** zo zijn eigen gezicht en zijn eigen naam in het literaire milieu. Het tijdschrift werd zowel letterlijk in de grond geboord als opgehemeld. Niettegenstaande de vaak krakende kritieken is **Weirdo's** altijd met de verbetering van de eenzame verliezer verder gegaan, en waar het tijdschrift in het begin op slechts 25 exemplaren verscheen, evolueerde de oplage naar 200 exemplaren, met een trouwe lezersschare van zo'n 100 abonnees. Vanaf 1989 publiceerde het tijdschrift ook regelmatig eigen mini-dichtbundels om aankomende dichters en tekenaars een kans te geven gratis een ruimer publiek aan te spreken. Steeds werd bij de selectie van de gedichten - net zoals bij het tijdschrift - vooral de nadruk gelegd op bijdragen die aandacht schonken aan de marge van onze samenleving én die sociaal geëngageerd waren. Sinds 1989 publiceerden Arno Kerkhofs, Frank Moyaert, Marc Smets, François Vermeulen, Bronco Blitzer, Johan Anthonis, Steven de Rie en ikzelf in deze reeks (van nummer 11 tot nummer 29, 1989-1995).

Verantwoordelijke uitgever

Vanaf nr. 9 (februari 1989) werd ikzelf verantwoordelijke uitgever met als adres Eeuwfeeststraat 5, 3200 Kessel-Lo. Dat zou zo blijven tot maart 1990 toen ik met m'n hebben en houden vanuit Leuven terug keerde naar de bakermat. Het redactieadres werd toen Weertersteenweg 115, 3640 Kinrooi, het adres van mijn schoonouders waar ik samen met mijn vrouw en mijn twee kinderen tijdelijk bivakkeerde. Uiteindelijk werd **Weirdo's** 15 (oktober 1990) uitgegeven vanuit Weertersteenweg 265, 3640 Kinrooi, de plek waar ik nu al meer dan 30 jaar een normale weirdo ben geworden...

Weirdo's Wilde Wedstrijd

In 1990 organiseerde het tijdschrift zijn eerste wedstrijd, met als titel *Weirdo's Wilde Wedstrijd*. Het reglement van deze wedstrijd week in ongeveer alle punten af van de gangbare wedstrijden. Ze was eigenlijk bedoeld als een aanklacht tegen de wildgroei aan literaire prijzen. In artikel 1 van deze wedstrijd stond het volgende: *Voor Weirdo's Wilde Wedstrijd is er geen reglement*. Met reglementen heeft **Weirdo's** het trouwens altijd moeilijk gehad. De winnaars van deze onconventionele wedstrijd werden François Vermeulen met zijn gedicht **Glazen balletje** en Kattie Helsen met haar tekening **Straatzicht**.

In 1991 startte het tijdschrift de publicatie van een volledige roman van Frank Moyaert met als titel **Het gekkenhuis**. In februari 1995 verscheen uiteindelijk het 10de en laatste hoofdstuk. Deze roman was niet enkel de noodkreet van Frank Moyaert maar vooral een bevestiging van het nut van een tijdschrift als **Weirdo's** dat niet te bekakt is om in de riolering van onze wereld te duiken. Je kan de roman trouwens nog altijd in digitale vorm bestellen!

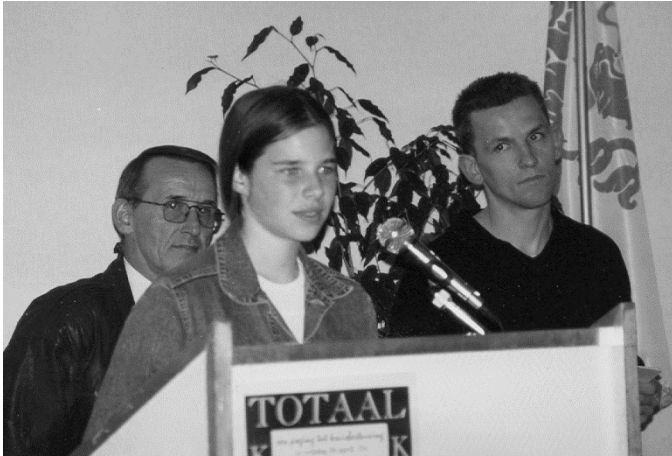
Vanaf 1992 draagt het tijdschrift naast de ondertitel *literair (k)wartaalschrift* ook de naam *anti-postmodernistisch tijdschrift*. Zo wil het tijdschrift tot op de dag van vandaag reageren tegen de nog altijd hoogtij vierende postmoderne tendens in onze literatuur waarbij het ego als zaligmakend naar voren wordt geschoven. Die anti-postmodernistische tendens werd duidelijk in het daglicht gesteld met de uitgave van nummer 20, een jubileumuitgave waarin de beste gedichten uit 5 jaar **Weirdo's** werden gebundeld en waarin alle voorpagina's van het tijdschrift werden opgenomen. Dat anti-postmodernistische uitte zich in latere jaren voornamelijk door themanummers uit te geven over onder andere racisme, mensenrechten en democratie, kinderrechten (al lang voor de Witte Mars) en zelfs over kerstmis...

Magistraal Marginaal

In 1994 kwam er een vervolg op de *Wilde Wedstrijd* uit 1990. Onder de titel *Magistraal Marginaal* organiseerde het tijdschrift een poëzie- en stripwedstrijd. De enige opdracht was: de marge van onze samenleving gestalte geven. Met deze wedstrijd wilde het tijdschrift bewijzen dat er naast de véle duffe en vervelende prijzen in Vlaanderen ook plaats is voor een alternatief, dat er in ons kunstwereldje ook mensen bezig zijn die begaan zijn met het lot van hun medemens en die daarover willen schrijven, willen tekenen, die hun ongenoegen over allerlei mistoestanden in onze wereld willen uitschreeuwen. Er kwamen 112 inzendingen binnen en de eerste prijs in de categorie poëzie werd gewonnen door Pierre Van Laeken met zijn gedicht **Dement**. In de categorie Strip kregen Ineke Dalman en Marc De Locht een aanmoedigingspremie.

Deze wedstrijd kreeg in 1996 een succesrijk vervolg. Voor *Magistraal Marginaal 2* ontving de redactie maar liefst 176 inzendingen. Als uiteindelijke winnaar kwam de 12-jarige Nele Warson met haar gedichten **Auschwitz** en **Sarajevo 2** uit de bus.

In dat jaar bestond *Weirdo's* 10 jaar. In december verscheen een speciaal jubileumnummer. Onder de titel **We komen van ver, maar we hebben nog een heel eind te gaan!** schreef Hubert Van Eygen voor dat nummer een eerste 'beknopte' geschiedenis van het tijdschrift. Op de achterpagina werden alle auteurs van de eerste 10 jaargangen op een rijtje gezet!

Nele Warson, Stefan Boonen, Van Laeken.

Wordt vervolgd.

Deel 2 in De Auteur van september 2022.

Zonder dwarsliggers kan de trein niet rijden...

door Hubert Van Eygen

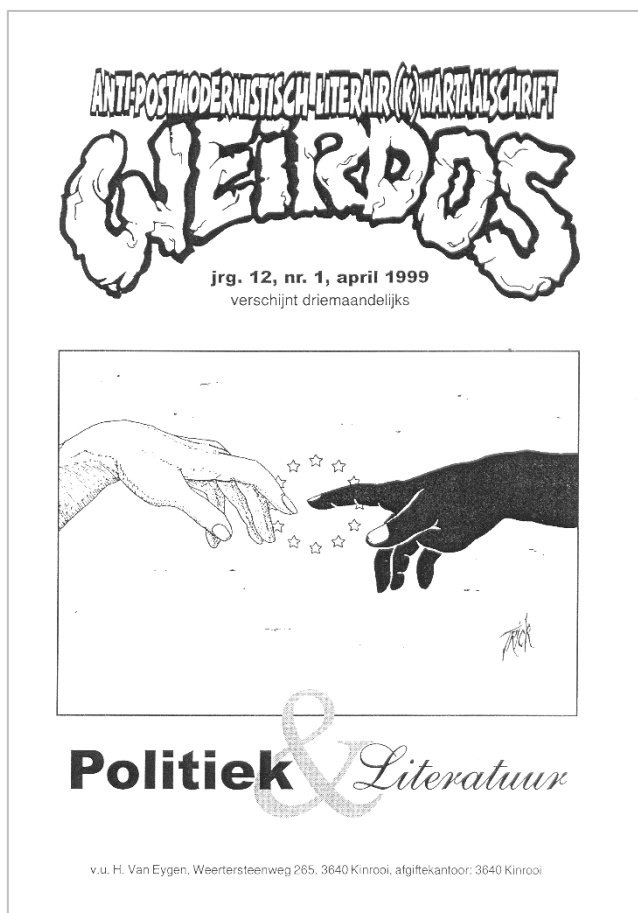
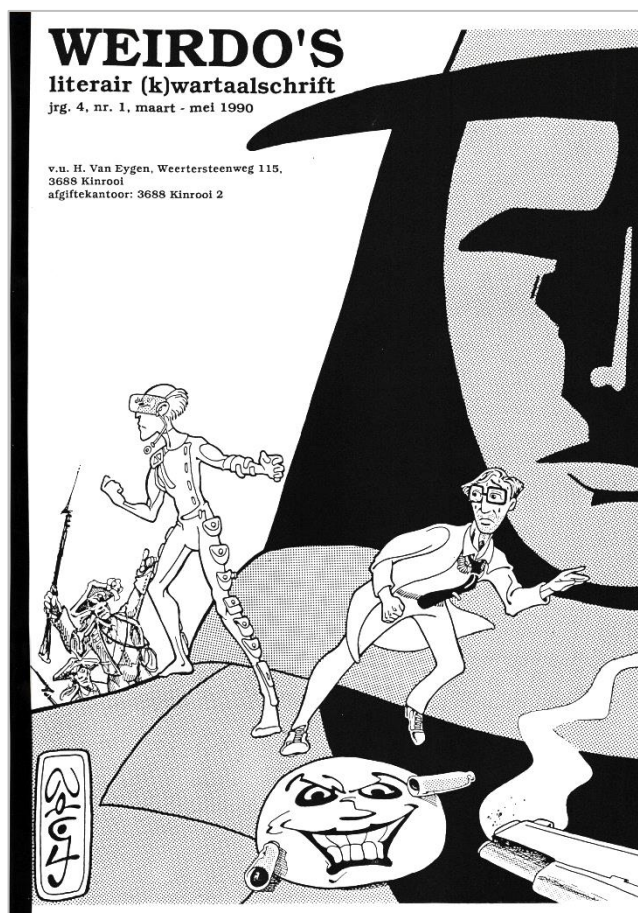
(deel 2 van 2)

Weirdo's in een licentiaatsverhandeling!

De beste typering van **Weirdo's** uit die tijd vonden we in de licentiaatsverhandeling **Het literaire leven in de marge in Vlaanderen sinds 1985** van Jo Deforme uit 1995. Hij schrijft het volgende:

*Wat de plaats van **Weirdo's** in het literaire leven betreft, denk ik dat het tijdschrift mag beschouwd worden als een waardevolle kritiekspuier, die de verscheidenheid van de literaire wereld alleen maar dynamischer kan maken. Bovendien spant **Weirdo's** zich in om de lezer een waardig literair alternatief aan te bieden. Daarom mag men **Weirdo's** waarschijnlijk als een oprechte en bovendien vrij ervaren drager van (sub)culturele waarden betitelen. Het belang van die ervaring mag niet onderschat worden, want voor een klein tijdschrift draait **Weirdo's** al behoorlijk lang mee, en dat betekent toch wel iets. Niets is immers gemakkelijker dan gedurende een korte periode de (literaire) zaak op stellen zetten, om dan in veilige anonimiteit te verdwijnen. Een langdurige inschakeling in het literaire leven daarentegen vereist, wil men geloofwaardig blijven, degelijk gefundeerde stellingnames. Dat neemt echter niet weg, en dit mag geenszins onderschat worden, dat **Weirdo's** telkens opnieuw aan de lezer gepresenteerd wordt als een tijdschrift dat gewapend is met een stevige dosis humor.*

Vanaf 1994 werd **Weirdo's** uitgegeven door Artforum in Leuven, mede dankzij het lobbywerk van Steven de Rie die voor Artforum lezingen over het maken van strips gaf. In december 1998 trok Artforum zich jammer genoeg terug als uitgever aangezien het ondertussen een eigen tijdschrift **Zulma** op de markt bracht. In december 1996 verscheen voor het eerst een strip van Barbara Stok in **Weirdo's**. Zij zou tot november 2000 haar **Barbaraal** publiceren in **Weirdo's**.

In maart 1997 verscheen de eerste bundel in de Harlekino-reeks. Het was de voortzetting van de mini-bundels uit de periode 1989-1995. De dichtbundel **Backstage Blues** van Frank Moyaert was nummer 1. De reeks was echter geen lang leven beschoren (wegens te duur). In december 1997 verscheen het tweede en laatste nummer, **Scherven** van mezelf, waarin enkele anekdotische teksten uit de socio-roman **Scherven van steeds dezelfde spiegel** werden gebundeld, samen met een aantal reacties van uitgevers op deze roman. In 1998 zou ik deze roman toch nog in eigen beheer uitgeven.

In juni 1997 (toen al!) lanceerde **Weirdo's** voor het eerst een rubriek **Weirde Web Wereld** waarin bericht werd over de literaire initiatieven op het internet die toen nog niet zo talrijk waren. **Weirdo's** was één van de eerste tijdschriften dat regelmatig over dit nieuwe medium berichtte.

In nr. 40 (september 1997) startte de reeks Mangamedia van Mike over Japanse mangastrips die sterk aansloten bij het werk van Steven de Rie. In hetzelfde nummer startte Jan Derboven zijn rubriek **Onlangs bij de platenboer**. Die rubriek liep tot nummer 74 (2006). Daarna zijn we deze bevlogen kunstenaar jammer genoeg uit het oog verloren. Op de voorpagina van nummer 40 prijkte voor het eerst het nieuwe logo van **Weirdo's**, ontworpen door Steven de Rie. Met enkele toevoegingen is dit logo tot op de dag van vandaag behouden.

Derde Magistraal Marginaal-wedstrijd

In nummer 41 (maart 1998) verschenen de winnaars van de derde *Magistraal Marginaal-wedstrijd*. De eerste prijs in de categorie poëzie ging naar Greet Bilsen (zowel voor de volwassenen als de jeugd), Arno Kerkhofs kreeg de 2de prijs, Nele Warson kreeg de 2de prijs bij de jongeren en de prijs van de beste Limburgse inzending, Hilde Bijmens ontving de 3de jongerenprijs en Wouter Donné ging lopen met de prijs voor de beste inzending uit Kinrooi. In de rubriek cursiefjes won Arno Kerkhofs de 1ste én 2de prijs, de beste jongereninzending was van Luk De Knijf en Jaak Schaekers kreeg de prijs voor de beste Limburgse en Kinrooise inzending.

In juli 1998 (in nr. 42) verscheen voor het eerst een cartoon van Patrick Heymans. Tot op de dag van vandaag levert hij regelmatig strips, cartoons en illustraties voor **Weirdo's**. Nummer 44 (december 1998) was het laatste nummer dat op A4-formaat werd uitgegeven. Uit besparingsoverwegingen (de grootste geldschietter Artforum viel weg) werd besloten om het formaat terug te brengen tot A5.

Van A4 naar A5

Het eerste nummer op klein formaat verscheen in april 1999 en was een themanummer over *Politiek en literatuur* waaraan onder andere Ina Stabergh, Guy Didelez, Nele Warson, Luc Fierens en Guy van Hoof meewerkten. Voor het eerst werd Frank Moyaert niet meer vermeld als redacteur. In deze periode verdween hij vaak voor langere periodes 'uit het zicht' en leverde ook nog weinig bijdragen. Enkele nummers later dook hij weer op als 'recensie-redacteur'. Maar ook dat bleef hij niet lang...

Nooit een échte redactie maar wel trouwe medewerkers!

Ondanks het feit dat er in de meeste nummers van **Weirdo's** een aantal vaste of regionale redactieleden op een rijtje worden gezet, is er nooit een échte redactie geweest, laat staan een redactievergadering. Het betrof meestal mensen die voor een langere periode vaste bijdragen leverden. De eindredactie bleef altijd in mijn handen en de rekeningen vielen altijd in mijn bus! In de beginjaren was Frank Moyaert een zeer bedrijvige mede-hoofdredacteur maar met de jaren werd zijn bijdrage beperkt. In bepaalde periodes verdween hij gewoon jaren van de radar om af en toe terug te keren om geld of een tikmachine te vragen...

De enige echte vaste medewerkers van **Weirdo's** zijn er de dag van vandaag nog altijd bij, nl. Steven de Rie, Patrick Heymans, Frank Roger en Guy van Hoof. Steven de Rie levert al sinds nummer 11 (september 1989) op regelmatige basis strips, cartoons en illustraties. Guy van Hoof leverde al vanaf nummer 27 (augustus 1994) sporadisch bijdragen maar publiceerde vanaf nummer 89 op regelmatige basis bijdragen (vooral in z'n essayreeks **De hemel heeft geen dak**). Frank Roger heeft sinds nummer 32 (oktober 1995) praktisch in ieder nummer wel een verhaal of collage gepubliceerd. En Patrick Heymans startte zijn cartoons in nummer 42 (juli 1998). Het zou wel eens leuk zijn om na zovele jaren toch nog een échte redactievergadering bijeen te roepen, ergens in Leuven waar alles begon...

In nr. 46 (juli 1999) werd voor het eerst het tekenwerk van Koen Schouteden geïntroduceerd.

Zijn strip **Charoon** verscheen in 15 afleveringen van nummer 51 tot en met nummer 68. De strip werd in 2005 uitgegeven door Le Rigeau in samenwerking met stripwinkel Wonderland uit Hasselt. In nummer 77 (april 2007) startte Koen Schouteden de publicatie van zijn tweede knotsgekke strip **Conrad & Het Heilige Boek der Wijsheden**. Deze strip verscheen in 9 delen tot nummer 85 (maart 2009). In 2009 verscheen de strip in boekvorm als een uitgave bij Elenneok.

Literatuur in Limburg

In september 1996 publiceerde ik in nummer 35 al een essay over literatuur in Limburg, onder de titel **Daghet het nog altijd in den oosten?** met de bedoeling om een of andere vorm van samenwerking tussen de literaire actoren in Limburg te stimuleren. Jammer genoeg faalde deze poging door de hokjesmentaliteit van de anderen en ook wel door de vaagheid van mijn plannen. Ik gaf het Limburgse verhaal echter niet op.

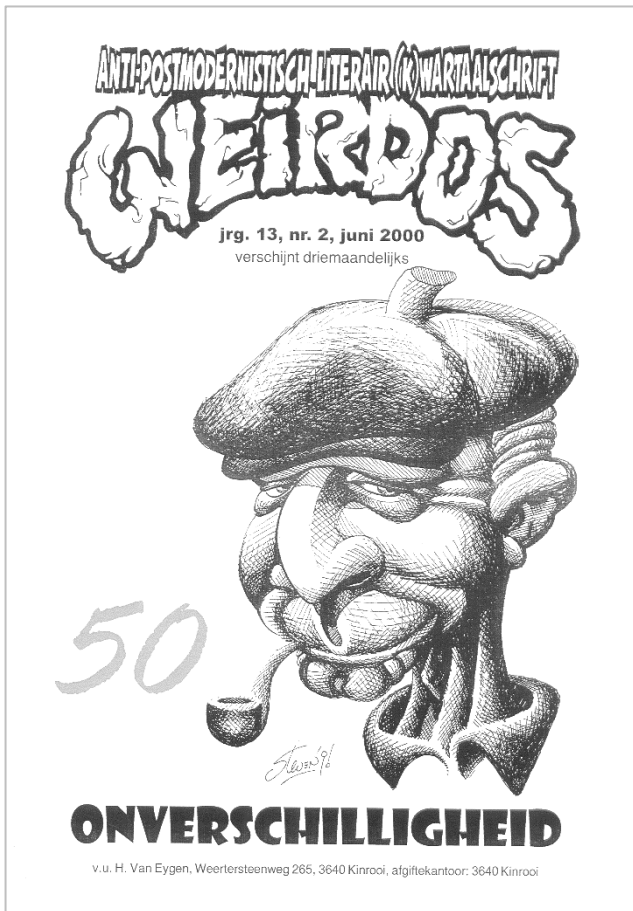
In december 1999 verscheen een thema-nummer rond Limburgse literatuur met als titel **Marginaal naar het volgende millenium?** waarin de beste gedichten werden opgenomen die werden ingestuurd voor de gelijknamige wedstrijd van Limburgse auteurs. 31 dichters zonden 92 gedichten in. De redactie van **Weirdo's** selecteerde daaruit gedichten van 24 Limburgers die aan het oordeel van de lezers werden voorgelegd, namelijk Rik Beijnsberger, Marie-Louis Bergers, Emile Budé, Sandra Creemers, Sonja Creemers, Marleen De Cree-Roex, Wouter Donné, Deen Engels, Paul Hotterbeekx, Ingrid Lenaerts, Bert Liesens, Mimi Olaerts, Philip H. Rotsaert, Jaak Schaekers, Erwin Seegers, Trees Steeghs, Richard Stegmans, Achilles M. Surinx, Ronny Truyen, ikzelf, Pierre Van Laeken, Miel Vanstreels, René Venken en Nele Warson. Verder publiceerde Annemiek Buijs in dit Limburg-nummer een uitgebreide bijdrage over **Lezen in Limburg** (een onderzoek naar *leesslapt, leesachterstand, boekheidenen en het papieren gevaar*).

Kinrooise verbeelding

Van vrijdag 28 april tot en met maandag 1 mei 2000 organiseerde **Weirdo's** samen met de Kinrooise culturele raad de manifestatie *Kinrooise verBEELDing*. Tijdens de openingsdag van deze manifestatie werden de winnaars bekend gemaakt van de **Marginaal naar het volgende millenium**-wedstrijd. Achilles M. Surinx behaalde de eerste prijs, op twee gevolgd door Emile Budé en Marleen De Cree-Roex eindigde derde. De beste Kinrooise inzending was van Ronny Truyen, op de tweede plaats kwam Sandra Creemers en als derde eindigde Erwin Seegers.

Op 28 april 2000 reikte Hubert Van Eygen de eerste prijs van de 'Marginaal naar het volgende millenium'-wedstrijd uit aan Achilles M. Surinx tijdens de manifestatie Kinrooise verBEELDing in het Kinrooise gemeentehuis.

Nummer 50

In juni 2000 verscheen nummer 50 met als ondertitel

Onverschilligheid.

In de inleiding beantwoordde ik de vraag *En wat was de oogst?* als volgt:

Een vermelding in een thesis van een student Germaanse filologie die beweerde dat het opmerkelijk was dat zo'n klein tijdschrift zo lang kon bestaan. Hier en daar een bespreking in een collega-tijdschrift. Veel hoofdpijn. Een zware rekening van de brouwer. En de confrontatie met de enorme onverschilligheid van een wereld die niet wakker ligt van een blad dat niks te maken heeft met voetbal of grote borsten. Een blad dat enkel wil schrijven wat overblijft na de consumptie, dat de essentie wil blootleggen. Een blad dat anders is. Dat zich niet neerlegt bij het onverschillige. Een blad dat toekomst heeft, enkel omdat het weet dat niemand zijn verleden kan afpakken.

In december 2001 bestond **Weirdo's** 15 jaar. In mijn cursiefje naar aanleiding van die verjaardag (die verder geruisloos voorbij ging) zette ik nogmaals de verworvenheden op een rijtje:

Op 13 december 1986 stelde ik in De Blauwe Schuit te Leuven de bloemlezing De Nieuwe Tachtigers voor. Op diezelfde avond

*werd ook het éérste nummer van **Weirdo's** te koop aangeboden. Dat is nu net vijftien jaren geleden. Ik ken weinig tijdschriften zoals **Weirdo's** die het zó lang hebben volgehouden. In het begin is iedereen enthousiast en zijn er meestal ideeën zat maar wanneer blijkt hoeveel werk er in kruipt én hoe weinig respons men krijgt, haakt de een na de ander af. Bij **Weirdo's** ging het anders. We begonnen met z'n tweeën, Frank en ik, en na vijftien jaren zijn we er nog steeds (Frank dook in die periode wel regelmatig onder). Waarom? Niet omdat we de literaire roem willen bereiken met ons blaadje, niet om onze eigen misbaksels toch tenminste ergens te kunnen publiceren. Nee, gewoon omdat ik altijd graag boekjes heb gemaakt én omdat ik ervan overtuigd ben dat we iets extra kunnen bieden in het enge literaire wereldje. En wat is dat dan? Oprechtheid, een beetje humor, veel (zelf)relativering én vooral een boodschap. En wat mag die boodschap dan wel zijn? Het antwoord lijkt me duidelijk: als je niet wil vliegen, kan je ook niet vallen.*

Culturele prijs

In december 2002 ontving ik de culturele prijs van de gemeente Kinrooi voor mijn jarenlange inzet als voorzitter van de culturele raad maar ook voor mijn volharding bij het uitgeven van **Weirdo's**. Het was een aanmoediging om er nog lang mee verder te gaan! Nummer 62 (juni 2003) was een *goddelijk* thema-nummer. Vooral de goddelijke spiraaltekeningen van Jan Derboven vielen hierin op.

Nog eens een recensie...

In mei 2003 verscheen eindelijk nog eens een recensie over **Weirdo's** in een collega-blad: **Noachs kat**. In de beginjaren verschenen her en der korte recensies over **Weirdo's** maar de laatste jaren bleef het op dat vlak opmerkelijk stil. Waarschijnlijk kan men het tijdschrift niet in een bepaald vakje steken. **Noachs Kat** kon dit echter wel:

*Het gebeurt niet vaak dat we als redactie buiten onze redactieformule treden. Maar voor **Weirdo's** maken we graag een uitzondering. **Weirdo's** is een anti-postmodernistisch literair kwartaaltijdschrift dat al meer dan 15 jaar alive and kicking is. Ik schrijf 'een', maar waarschijnlijk is het blad uniek in zijn anti-postmodernistische opzet. Het sympathieke **Weirdo's** wordt gemaakt in België en valt dus eigenlijk geheel buiten de opzet van deze rubriek. Het is niet noordelijk en zelfs niet*

eens Nederlands. Toch wil **Noachs Kat** zich niet beperken tot Noord-Nederlands navelstaren en narcistisch gedrag. Daarom dit keer: **Weirdo's** uit België. De aanleiding hiervoor is de volgende. Eén van onze redacteurs, zwaar lijdend aan presentatie- en publicatiegeilheid, zoals een schrijver nu eenmaal behoort te zijn, botste in zijn onstuitbare speurtocht naar publicatiemogelijkheden op het literair tijdschrift **Weirdo's**. Hij aarzelde niet contact te zoeken met de zuiderburen, wat resulteerde in enkele regels in **Weirdo's** over **Noachs Kat**. De gevolgen hiervan waren voor onze redactie niet te overzien. Met de regelmaat van de klok wordt ons nu vanuit België allerlei kopij toegestuurd. Helaas kunnen wij die niet plaatsen, omdat wij ons richten op Noord-Nederland, dat wil zeggen de provincies Groningen, Friesland en Drenthe. Deze beperking maakt **Weirdo's** echter niet. Het blad wil graag de literaire kloof tussen het noorden en zuiden van het Nederlands taalgebied dichten. **Weirdo's** is een blad van brede opzet. Poëzie, tekeningen, verhalen, observaties, schone gedachten en recensies zijn van harte welkom bij de redactie. Angst voor concurrentie kent **Weirdo's** niet. Zonder schroom worden adressen en pluspunten van andere literaire tijdschriften in **Weirdo's** vermeld. **Noachs Kat** is het hier van harte mee eens. Niets leuker dan samenwerking met andere literaire **Weirdo's**. Dus wordt lid van **Weirdo's** en stuur uw werk ook eens naar België. En de omslag is ook mooi'.

Op de voorpagina van nummer 64 prijkte voor de eerste keer een kleurenfoto. Vanaf dit nummer kreeg het tijdschrift steeds een kleurrijke cover. Nummer 65 (maart 2004) was een thema-nummer rond **Een hoop hoop...** met daarin het opmerkelijke stripverhaal **De hoop** van Patrick Heymans. Nummer 66 (juni 2004) draaide dan weer volledig rond de Vlaamse parlementsverkiezingen, onder de titel **Afgeblokt**.

Tijdschriftenspecial

In nummer 67 (september 2004) startte ik de 'oeverloze' discussie rond de subsidiëring van literaire tijdschriften. In het nummer daarna kreeg die kritiek nog meer vorm naar aanleiding van het stopzetten van collega-tijdschrift **Kreatief**. Dit resulteerde uiteindelijk in de tijdschriften-special die ik in september 2005 (nr. 71) uitgaf. In dit nummer werden een aantal reacties van uitgevers van collega-tijdschriften opgenomen die de subsidiëringpolitiek van het Vlaams Fonds voor de Letteren op de korrel namen.

In nr. 72 werd de discussie verder gezet door Thierry Deleu met het artikel **De malaise in de Vlaamse letterkundige wereld**. In nummer 73 (maart 2006) kreeg dit nog een verlengstuk toen bleek dat het oude tijdschrift **Heibel** terug tot leven werd gewekt om te ageren tegen de subsidiepolitiek van het VFL.

Chroniqueur van verdwenen stemmen

In nummer 72 blikte ik terug op het werk van één van onze eerste medewerkers, Ubbo-Derk Hakholt die op 4 augustus 2005 overleed. In de jaren daarna zou **Weirdo's** nog tal van 'in memoria' publiceren van 'rare kwasten' die het tijdelijke voor het eeuwige inruilden... Zo werd het tijdschrift ook een chroniqueur van verdwenen weerde stemmen... Deze 'in memoria' werden later gebundeld op de website www.eygen-boeken.be onder de rubriek *Walk of fame*. Deze website is sinds 2012 de thuisbasis van mijn broer Kris Van Eygen. Ook **Weirdo's** heeft daar sindsdien zijn eigen stek gevonden, met dank aan mijn grote broer!

20ste verjaardag met dichtbundel en geschiedenis-cd

In januari 2007 vierde **Weirdo's** zijn 20ste verjaardag met de uitgave van de dichtbundel **Gewoon goddelijk Weirdo** (nummer 76) waarin ik een groot aantal gedichten bundelde die ik in de periode 2000-2006 publiceerde in **Weirdo's**. Bij de bundel zat een cd waarop een groot aantal gegevens en foto's over de geschiedenis van het tijdschrift verzameld werden. Daaruit blijkt dat er tot toen maar liefst 2656 bijdragen in het blad verschenen. Daarin zaten 1182 gedichten, 435 illustraties, 235 verhalen, 213 recensies en 131 strips. En in totaal leverden zo'n 465 verschillende mensen een bijdrage. In die 75 nummers werden daarenboven 673 verschillende auteurs, instanties en tijdschriften besproken of kort vermeld! De bundel werd op 25 januari 2007 voorgesteld in de Kinrooise bibliotheek. In *Poëziekrant* (jaargang 31, nummer 6, september 2007) schreef Bert Bevers een uitvoerige recensie over de cd bij de bundel met als titel **Hubert Van Eygen blijft dapper bezig in de marge**, over de gedichten zelf repte hij met geen woord...

Youri, Steven, Hubert, Ludo

Op 25 januari 2007 stelde Hubert Van Eygen in de bibliotheek van Kinrooi zijn dichtbundel **Gewoon goddelijk weird** voor. Op de foto zie je Hubert Van Eygen, hoofdbibliothecaris Nathalie Janssen en schepen van cultuur van de gemeente Kinrooi Jacky Daemen. Op de achtergrond zie je Van Eygens moeder Lizette Teuwen die dit allemaal mogelijk maakte...

ANTI-POSTMODERNISTISCH LITERAIR (Q)WARTAALSCHRIFT

WEIRDOS

EEN KRUISPUNTJE

jrg. 24, nr. 4
januari 2012
verschijnt driemaandelijks

Terug naar het vaderhuis

Thieu Van Eygen (1930-2011)

v.u. H. Van Eygen, Weestersteenweg 265, 3640 Kinrooi, afgiftekantoor: 3640 Kinrooi

Weirdo's Groepsfoto

Hubert Van Eygen met culturele prijs Kinrooi 2002

John Heuzel

In deze periode begonnen onder anderen Delphine Lecompte, Freda Kamphuis, Dirk Biddeloo, Hans Claus en Alexander Baneman te publiceren in **Weirdo's**. Ook Liliane Melis dook opnieuw op. In nummer 84 startte Alexander Baneman zijn reeks **Dickensiaans** over het werk van deze bijna vergeten Engelse meesterverteller. De reeks liep tot nummer 95 (september 2011).

Onverwachte erkenning...

In 2008 kwam er een onverwachte 'erkenning' vanuit postmodernistische hoek. Dirk Van Bastelaere publiceerde toen samen met Erwin Jans en Patrick Peeters de omvangrijke bloemlezing **Hotel New Flandres: 60 jaar Vlaamse poëzie, 1945-2005** in opdracht van het Gentse Poëziecentrum. In die prestigieuze maar controversiële bloemlezing nam postmoderne aartsvijand Van Bastelaere een gedicht van mij op dat voor het eerst werd gepubliceerd in de mini-bundel **Het kind in de veewagen naar nergens**, die verscheen als bijlage bij **Weirdo's** jaargang 8, nummer 2 (mei 1995)!

Exit Frank Moyaert

Vanaf 2008 verloren we alle contact met mede-oprichter Frank Moyaert. Hij viel blijkbaar voortdurend langs het sociale vangnet... Vanaf nummer 85 (maart 2009) werd hij niet meer vermeld als medewerker aan het tijdschrift.

Kruispunt stopt en wordt kruispuntje!

In 2009 stopte John Heuzel met de uitgave van zijn tijdschrift **Kruispunt**, dat ik altijd als vader van **Weirdo's** heb beschouwd. Ik publiceerde in het blad een 20-tal bijdragen van 1985 tot 2009. Vanaf nummer 86 (juni 2009) droeg het tijdschrift daarom als ondertitel **een kruispuntje**. Vanaf nummer 91 in september 2010 werd dit ook opgenomen in het vernieuwde logo van het tijdschrift die ontworpen werd door huistekenaar Steven de Rie.

In 2009 werd een gedicht uit **Weirdo's** genomineerd voor de 1ste poëzieprijs Melopee van de gemeente Laarne. Uit de Vlaamse literaire tijdschriften die verschenen in 2008 selecteerde een jury 21 gedichten, waaronder Zondag van Gilberte De Leger, verschenen in **Weirdo's** jaargang 21, nummer 2. De andere geselecteerde tijdschriften waren: **Ambrozijn**, **Digther**, **Gierik & Nieuw Vlaams Tijdschrift**, **Het Liegend Konijn** en **Poëziekrant**, toch een mooi gezelschap om in te vertoeven.

Literaire vrijwilligers en Joke Schauvliege

In maart 2010 publiceerde **Weirdo's** het dossier **Vrij willig** waarin een aantal reacties op het literaire beleid in Vlaanderen werden gebundeld van collega's die literaire tijdschriften uitgaven of literaire verenigingen runden. Dit dossier werd in maart 2010 persoonlijk overhandigd aan minister Joke Schauvliege, zonder resultaat...

In hetzelfde nummer startte Guy van Hoof zijn zeer gewaardeerde reeks over armoede in Vlaanderen onder de titel **De hemel heeft geen dak**. Deze reeks loopt nog steeds tot op de dag van vandaag!

In nummer 91 (september 2010) publiceerde Steven de Rie eindelijk nog eens een stripverhaal (dat was al geleden van nummer 70) met als titel **Power Beast versus the Witness**. Het verhaal werd in vier opeenvolgende nummers gepubliceerd. Ondertussen (sinds 1998) was Steven de vaste 'inkter' en later medewerker geworden van Willy Linthout, de tekenaar van de Urbanus-strips!

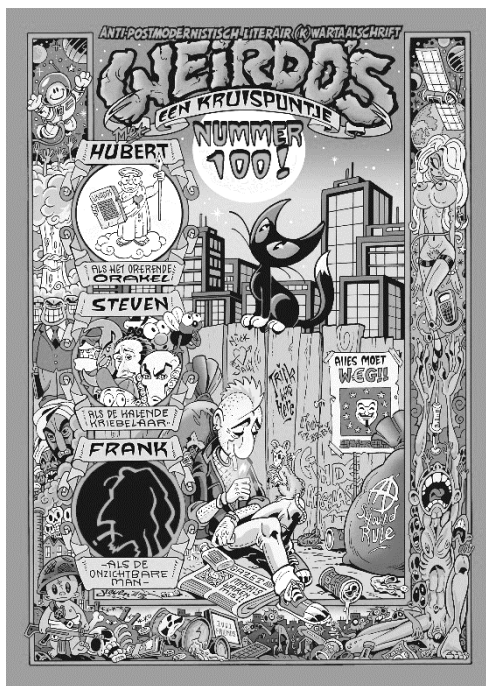
In nummer 93 (maart 2011) moest ik alweer een weirdo ten grave dragen, namelijk Deen Engels (1926-2011). Van nummer 5 tot nummer 93 publiceerde hij maar liefst 68 bijdragen in **Weirdo's**!

In nummer 95 (september 2011) verscheen voor het eerst een beeldcollage van Frank Roger op de achterpagina. In de volgende jaren zouden deze opmerkelijke collages een constante blijven.

Een groot deel van nummer 96 (januari 2012) werd gevuld met een poëtisch afscheid van Thieu Van Eygen (1930-2011), mijn vader.

In januari 2013 verscheen het 100ste nummer van **Weirdo's** met een prachtige kleurentekening van Steven de Rie op de voorpagina waarop de drie stichters vereeuwigd werden als *Hubert als het oerendende orakel*, *Steven als de kalende kriebelaar* en *Frank als de onzichtbare man*. Om nummer 100 op een gepaste wijze te vieren werden een aantal medewerkers uit het verleden gevraagd om een bijdrage te schrijven. Tal van sympathisanten van het eerste uur (naast vaste waarden als Patrick Heymans, Steven de Rie, Freda Kamphuis, Martin Wings, Guy van Hoof, Frank Roger) gingen

in op deze vraag, zoals Liliane Melis, Claude Andenboom, Dirk Biddeloo, Jan Derboven, Ina Stabergh, Hans Kilian, Ludo Noens, Edith Oeyen en Pierre Van Laeken.

Weirdo's Hubert Van Eygen en Steven in diens atelier, augustus 2014

Frank Moyaert (1963-2014)

In juli 2014 stierf medestichter Frank Moyaert door een mislukte vlucht vanop het vijfde verdiep van zijn appartement in de Helenalei in Antwerpen... Zijn turbulente leven vormde het onderwerp van nr. 107 met bijdragen van mezelf en van onder anderen Yorgos Dalman, Steven de Rie, Henri-Floris Jaspers en Frank Moyaert zelf. Zijn as werd op 7 augustus 2014 uitgestrooid op het kerkhof Schoonselhof te Antwerpen.

30 jaar

Op 13 december 2016 was het 30 jaar geleden dat het literaire (k)wartaalschrift **Weirdo's** (nog steeds niet volwassen) in Leuven werd gelanceerd. Niemand durfde toen te voorspellen dat dit kleine tegendraadse blad het zo lang zou uitzingen. Het tijdschrift dat zichzelf sinds 1992 anti-postmodernistisch literair (k)wartaalschrift noemt is nog steeds de spreekbuis van rare kwasten. Niet voor niks staat ook al jarenlang volgende zin in het colofon: *Dat brengt uiteraard met zich mee dat inzendingen met een sociaal geëngageerde inslag en/of met een afwijkend karakter de voorkeur krijgen in dit blad.* Waarom ik al die jaren dit tijdschrift bleef uitgeven staat uitgelegd in de inleiding van nummer 116 (december 2016):

Wij zijn misschien wel raar, abnormaal, ongewoon of gek, maar alleszins niet overbodig. Die laatste twee woordjes blijven na 30 jaar nachtwerk nog steeds bovendrijven: niet overbodig. Ook al hebben we enkel een rimpeling op het water veroorzaakt. Ook al krijgen we maar hier of daar een voetnoot in een of ander literair overzicht. Ook al zijn onze medewerkers geen bestsellers geworden. Ook al zijn we er niet rijk van geworden. Overbodig zijn we zeker niet geweest want anders waren we al lang verdwenen, net als al die andere tijdschriften. En één ding kunnen ze me zeker nooit meer afpakken: ik heb verdomd veel lol gehad bij het maken van dit tijdschrift. Mijn motto is niet voor niks altijd geweest: Je kan beter aarzelen dan helemaal niks doen. 30 jaar aarzelen, en dan toch doorgaan, dat kan toch tellen, niet?

Don Quichote

In de laatste jaren probeert het tijdschrift als een 'laatste' het papieren literair tijdschrift in Vlaanderen te laten overleven. Steeds meer tijdschriften verdwijnen in het digitale bos op het internet. Maar **Weirdo's** tracht met een kleine groep medewerkers en sympathisanten de traditie van 'de schreeuwer in de duisternis' levendig te houden. In 2018 verschenen twee nummers om twee *Initiatievelingen* van het eerste uur te herdenken: In nummer 121 (maart 2018) werd Dirk Tits

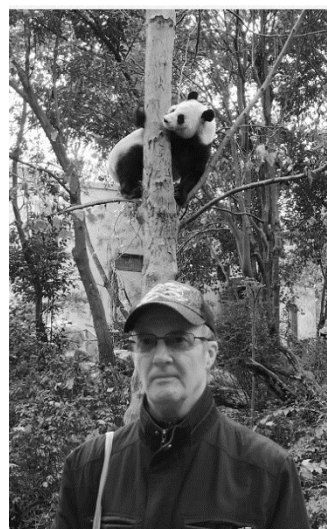
(1961-2018) herdacht onder de titel **Gedichten sterven nooit** en in nummer 122 kreeg Dirk Biddeloo (1952-2014) zijn in memoriam. Het tijdschrift heeft géén veranderingen teweeg gebracht in onze literatuur. Het heeft slechts enkele rimpelingen op de vijver van de Vlaamse literaire wereld veroorzaakt en kreeg hier en daar zelfs enkele voetnoten op Wikipedia of enkele eindverhandelingen. Maar ik als hoofdredacteur heb er enorm veel lol mee gehad. En ik hoop dat mijn kleinkinderen dat ook zullen ervaren als ze later (hopelijk veel later) mijn bureau zullen opruimen en af en toe zullen bladeren in die boekjes die 'gekke bompie' maakte...

Patrick Heymans

Guy van Hoof

Frank Roger

Thuiskomen

In de laatste jaren publiceert het tijdschrift vooral bijdragen van de vaste *redacteurs* Steven de Rie, Patrick Heymans, Frank Roger en Guy van Hoof. Maar ook medewerkers van het eerste uur kwamen terug, zoals Yorgos Dalman, Germain Droogenbroodt, Hans Kilian en ook ex-medewerkers van andere tijdschriften zoals Hendrik Carette (**Kruispunt**), Dirk Rommens (**Kruispunt**) en Guido Eekhaut (**Initiatief**) en 'nieuwe' ouderen zoals José Vandenbroucke en Daniël Van Hecke passeerden de revue naast nieuwe talenten zoals Pieter Drift, Gert-Jan van de Bemd en Andreas Van Rompaey. Op 29 maart 2019 stelde ik in Gemeenschapscentrum De Stegel te Molenbeersel mijn tiende dichtbundel **Thuiskomen (in de chaosmos)** voor. In deze bundel (uitgegeven bij De Scriptomanen vzw van Patrick Bernauw, van **Initiatief** weet je nog...) verzamelde ik de gedichten die ik in de periode 2007-2018 publiceerde in **Weirdo's**.

Bompie

Van september 2019 tot nu werd ik vijf keer 'bompie' en nummer 6 is onderweg (Emely, Nino, Livie, Cleo, Matteo en 'ukje'). Het is dan ook niet verwonderlijk dat in de laatste corona-jaargangen nogal wat 'kindergedichten' werden gepubliceerd. In het persbericht voor **Weirdo's** nummer 137 schreef ik het volgende over deze 'familiepoëzie': *Dergelijke anekdotische familiepoëzie wordt in het poëziewereldje vaak smalend afgedaan als amateuristische huis-tuin-en-keukenlyriek maar ze klinkt niettemin krachtig in deze wereld waarin alleen maar fake news en fragmentair gebazel overheersen...*

De nieuwe **Weirdo's** komen eraan. En het kunnen verdomd goeie dwarsliggers zijn!

En zo werd Weirdo's een tijdschrift waarin alle rare kwasten altijd kunnen thuiskomen...